

чорбаджи Манола, въ единъ гласъ викнали:

— Рибаче, само че дребна!

И започнали лакомо да нагъватъ недоварения фасулъ.

Но като минали два-три дни, чуло се, че султанътъ събира нова войска и му трѣбвали още много кундури и папуци. Зачукали пакъ припрѣно чуковетъ въ папукчийската чаршия. Разшетали се майсторитъ. Запристигали гъонове, кожи, кълбета конци и чувалчета съ кундурджийски клечки. Закипѣла работа. Разтичали се майсторитъ да прашатъ по пазаргатитъ хаберъ на сколасанитъ чираци и калфи да се върнатъ, а нѣкои пратили хора да ги събиратъ.

Усѣтилъ тоя вѣгъръ и Манолъ чорбаджи. Започналъ пакъ да храни навреме и съ тлъсти госби чирацитъ си, че го било страхъ нѣкой да го не напустне въ този новъ кипежъ на работа. Пъкъ и нѣкой отъ майсторитъ, които били сколасали работницитъ си, съ завист-

ливо око поглеждали къмъ папукчийницата му. Най-вече съседътъ му отсреща — гъркоманътъ Стратето, който вече сварилъ да придума нѣкои отъ момчетата му.

Дуньо разбралъ това и рекълъ на Пѣйча:

— Чичо Пѣй, колелото се завъртѣ. Дойде и нашия редъ.

И сжщия день, като си работѣли, Дуньо видѣлъ да ходи по керамидитъ на Юсеиновото кафене сивиятъ котаракъ на Стратето.

— Майсторе, викналъ изведнажъ Дуньо, — гледай по керамидитъ на Юсеиновото кафене каква мечка ходи.

Обърналъ се майсторътъ. Гледа

